

Чула козица Бързана, лиги ѝ потекли отъ тѣзи галени думи и казала:

„Да вървимъ, дѣца мили, да вървимъ по-скоро!“

— Вълкътъ е хитъръ измамникъ. Пази се! казалъ козелътъ.

Но козата не го слушала. Тя прѣскочила оградата и тръгнала слѣдъ вълка . . .

На другата вечеръ вълкътъ пакъ дошелъ и отново заговорилъ:

„Козленце, братченце,
Мило другарченце!
Твоята сестрица
Живѣе катъ царица,
Отдавна тя блѣе,
За тебе милѣе . . .“

Замислилъ се козелътъ, домжчнѣло му за козицата, съгласилъ се, па хайде и той подиръ вълка . . .

На другия день бабата се смаяла, когато яренцата ѝ разказали за случката.

— Ахъ вие добричкитѣ ми, ахъ вие миличкитѣ ми! Не се мамете по хорскитѣ галени думи. Тѣй лъже всѣки хитъръ измамникъ . . .

А за да не избѣгатъ, баба ги вързала съ въже край себе си.

Тя оплакала своята хубава Бързанка и своя юнакъ — Роганча и не могла хлѣбъ да яде отъ милость и тѣга . . .

А въ това врѣме ето що